

жа. Това не е случайно. Когато Ванцаров говореше, целият състав на съда го гледаше. Явно бе, че съдиите бяха поласкани, че пред тях стои голям поет. Ние, публиката, ловехме със затенен дъх всяка негова дума. Но все пак, макар и да са изминали толкова години, мога да възстановя някои негови мисли изказани пред съда. След като призна, че той е авторът на стих "Селска хроника" и след като отхвърли аргументирано всички обвинения на прокурора и неговите свидетели, Ванцаров изказа следната мисъл, която е запечатана в паметта ми: "Господе съдии, г-н прокурор, как ще осъдите мисълта на поета и писателя? Писателят и поетът наблюдават живота на хората и обществото, събитията, анализират всички прояви и ги отразяват в своите литературни произведения. Какво ще стане с тия произведения, ще си каже думата народът."

Със своята смела и съдържателна реч Ванцаров завладя аудиторията. Той се издигна над всички присъстващи и спечели сърцата им. Неговият защитник, адвокатът Кирил Николов, в речта си застъпи следните моменти от показанията на свидетелите и поиска съдът да издаде оправдателна присъда.

С това завърши съдебният процес и съдът се оттегли на съвещание. Какво са говорили съдиите и прокурорът на съвещанието не е известно, но то бе твърде кратко и скоро съдът се яви в залата да обяви взетото решение. Като взе под внимание показанията на свидетелите, и особено тия на Св. Минков, изказването на подсъдимия и неговата защита, като взе предвид и това, че прокурорът оттегли всички обвинения, съдът издаде оправдателна присъда. Това бе изненадващо решение за нас, но ние го приехме с голяма радост и облекчение, стискахме си ръцете и не намирахме думи да се поздравим с победата. На връщане от Казлог до Банско Ванцаров беше силно възбуден, радостен, приказваше много,